

Sygn. akt III Ko 151/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący :Sędzia S.O. Jerzy Nowakowski

Sędziowie : S.O. Marek Bajger

S.O. Krzysztof Patyna

Protokolant Danuta Mikołajczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej Agaty Kobieli-Kurczaby

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014r.

sprawy z wniosku M. M.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na podstawie art. 552 §4 k.p.k.

oddala wniosek .

Sygn. akt III Ko 151/09

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 października 2008r. w sprawie II K 275/08

(aktualna sygnatura II K 705/10) Sąd Rejonowy w Ostrowie Wlkp. utrzymał

w mocy stosowanie wobec wnioskodawcy M. M. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp. z 22 sierpnia 2008 r.

w sprawie II Kp 238/08 i stosowanie tego środka przedłużył o kolejne trzy miesiące do 19 lutego 2009 r. (odpisy postanowienia k – 7, 33 w zw. z odpisem protokołu posiedzenia k-32 i odpisem postanowienia k-31).

Postanowienie to zaskarżyli obrońcy M. M.

i postanowieniem z 27 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Ostrowie Wlkp. do ponownego rozpoznania (odpisy postanowienia k-8 - 9, 34).

Po uchyleniu postanowienia w dniu 27 listopada 2008 r. wnioskodawca pozostał w areszcie (por. pismo obrońcy M. M. k - 221 i pismo sądu

k - 223 akt II K 705/10 Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp.) i postanowieniem z 8 grudnia 2008 r. w sprawie II K 275/08 (aktualna sygnatura II K 705/10)

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wlkp. przedłużył ponownie stosowanie tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy do 19 lutego 2009 r. (odpis postanowienia k- 35).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z 15 czerwca 2012 r. zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z 3 października 2012 r. w sprawie I C 295/10 zasądzono od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kaliszu na rzecz powoda – wnioskodawcy M. M. kwotę 5000 zł z tytułu zadośćuczynienia związanego z pozbawieniem wolności w okresie od 27 listopada 2008 r. do 8 grudnia 2008 r. (odpisy wyroków wraz z uzasadnieniami k - 87 - 99, 100 – 108).

W niniejszej sprawie wnioskodawca M. M. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 1500 zł z tytułu odszkodowania i kwoty 28000 zł z tytułu zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne stosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 31 października 2008r. do 27 listopada 2008 r. (k -2 - 6).

Sąd zważył co następuje:

Poniższe rozważania należy rozpocząć od stwierdzenia, iż w przedmiotowej sprawie tymczasowe aresztowanie nie było niewątpliwie niesłuszne (wymóg § 4 art.552 k.p.k.). W tym zakresie należy odwołać się do argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu postanowienia z 24 września 2009 r.

w sprawie II Kp 377/09 Sądu Rejonowego w Koninie . Otóż w uzasadnieniu stwierdzono co następuje : „... Niewątpliwym jest, w świetle orzecznictwa sądów apelacyjnych, iż niezawiadomienie obrońcy o terminie posiedzenia w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania mimo, że gwarancję taką zapewnia art. 249§5 k.p.k. i niepostąpienie zgodnie z nakazem wynikającym z art. 117§2 k.p.k. – czynności nie przeprowadza się – jest rażącym naruszeniem prawa podejrzanego do obrony. ... Należy jednak pamiętać, iż wyżej wskazana obraza prawa procesowego nie mieści się w katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych i podlega ocenie pod względem jej wpływu na treść orzeczenia. ... Zatem niezawiadomienie obrońcy o posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania jest bez wątpienia rażącym naruszeniem przepisów postępowania, jednak stanowi jedynie względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt.2 k.p.k. w sytuacji, jeżeli mogła mieć ona wpływ na treść orzeczenia, w związku z czym automatycznie nie powoduje uchylecia zaskarżonego postanowienia...”

(k- 11v). W świetle tego stanowiska nie można było uznać, iż tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy w okresie od 31 października 2008 r. do 27 listopada 2008 r. było niewątpliwie niesłuszne.

Nadto okres ten w wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp.

z 27 czerwca 2012 r. w sprawie II K 705/10 w punkcie 5 został zaliczony wnioskodawcy na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (por. odpisy wyroków k- 57,58 i odpis postanowienia k- 1406 akt II K 705/10 Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp.). Także w prawomocnym wyroku łącznym

z 17 października 2013 r. Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp. w sprawie

II K 541/13 w punkcie III zaliczono okres ten na poczet kary łącznej pozbawienia wolności (k- 122). W postanowieniu z 15 listopada 2007 r.

w sprawie IV KK 82/07 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że zaliczenie okresu aresztowania na podstawie art. 63 k.k. lub art. 417 k.p.k. wyłącza możliwość zasądzenia odszkodowania w trybie przepisów rozdziału 58 k.p.k.

(publikowane OSNwSK 2007/1/2610). Tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 września 2007 r. w sprawie I KZP 28/07, publikowane OSNKW 2007/10/70 i Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 30 kwietnia 2008 r. w sprawie II AKa 83/08 , publikowane LEX nr 399927.

Mając na uwadze te wszystkie ustalenia i rozważania sąd w oparciu

o przepis art. 552 §4 k.p.k. a contrario oddalił wniosek o odszkodowanie

i zadośćuczynienie. Stosowanie do treści art. 554§2 k.p.k. postępowanie wolne jest od kosztów.